

Fehér Renátó

Janina Duszejko utolsó tizenhárom strófája a zárt osztályon

Ulrike Meinhof és Valerie Solanas emlékének

A csillagokba írták, hogy egy asszony
a Kłodzko-völgyben képletet talált,
s az ezredvégi napfogyatkozásból
kiszámította végre a halált.

E tájhoz mégis hozzáöregedni
lehetett csak. Megráncosult idő.
A szenvedő hátulról látja Istent,
s a bolygónk állása sem kedvező.

A kézírásos horoszkópokat majd
ne égessétek el, jó doktorok.
Az emberi bíráknak is bevallom:
bolond ikrek, s nem bosszúszűz vagyok.

A költészet zavart meg mostanában,
az ártatlanság közmondásai.
Mert tudhat-e egy hídépítő mérnök
Blake blaszfém angyalnyelvén szólni?

A költészet kitaposatlan ösvény,
s a labirintus énmagam vagyok.
Bennem spirális rend van, és mögöttem
polgári engedetlen rovarok –

zsarnok civilt ölnek, ha kérem őket.
Itt minden hajnal háborúszagú:
célba vett már e tájkép szálkeresztje,
koponyalékre Isten a tanú.

Golyó, tejköd és csontporhó szítál most.
A megvetéstől iszamós avar
tetemeit egy szélütés ekéje
forgatja át. Elnémít, fölkavar.

Mert ez a szél dühös hajtóvadászat,
nem bentről fúj, a korszak fütyüli,
a szám pedig e ráharapott szégyen
fémes ízű üszkével van teli.

Anarchisztikus ökoterrorizmus,
így delirál rólam a vádirat.
De még maradt-e bennem annyi élet,
hogy fölgyújtsak minden vágóhidat?

És rendezik be majd rémálmainkat
e kedvteléstől lucskos díszletek.
Hisz vadászunk, és miránk is vadásznak,
végül mindenkit kiterítene.

Talán ezért önt el Isten haragja –
Bożygniew, így szólított anyám,
s most kuriozításom kabinetjét
rakosgatom csak, át az éjszakán.

A sztármagazin írja, hogy egy asszony
a Kłodzko-völgyben képletre talált,
s az ezredvégi napfogyatkozásból
kiszámította végül önmagát.

A kommentelők írták, hogy egy asszony
a Kłodzko-völgyben... mégse ismerem.
Már Ulrike és Völöri sem élnek,
sem isten, nem, nem is te, Istenem.